

СТАРОДУБ.

S. ISLOWSKY
ANDREW
**СВАТАНЄ НА
ВЕЧЕРНИЦЯХ**

комедіо-оперетка в одній дії
а двох відслонах.

Перерібка
ІВАНА ГАНЯКА.

Ціна 20 центів.

1918.

З друкарні І. Ганяка,
613 Carson Str., S. S., Pittsburgh, Pa.

С Т А Р О Д У Б.

СВАТАНЄ
НА
ВЕЧЕРНИЦЯХ

комедіо-оперетка в одній дії а двох відслонах.

Перерібка
ІВАНА ГАНЯКА.

Ціна 20 центів.

1918.

З друкарні І. Ганяка,
613 Carson Str., S. S., Pittsburgh, Pa.

ДІЄВІ ОСОБИ:

ГУБИХА, вдова.

СТЕПАНКА, єї дочка.

КЛИМ, парубок.

ТЕЛЕПЕНЬ, вдовець, винокур.

ЛУБ, щвець.

Сцена: Сельська околиця, з правої сторони хата Губихи.

ВІДСЛОНА 1. Я В А 1.

Клим (Входить.) А, бісів син той Телепень, за що то він мене обмавляє. Певно тілько вного діла у винокурні... Але, стрівай голубчику, побачимо. — заглядає в сторону хати. Ага, мабуть Губиха вже пішла до коршми, а Степанка, певно вже мене виглядає. А нуж гукну, хай вийде. Степанко! Степанко! А вийди но сюди!

Съпів Ч. 1.

Вийди вийди Степаночко,
Вже прийшов до тебе Клим!
Вийди серце вийди рибко 2
Та поженихай ся з ним.

Вийди серце Степаночко,
Бо вже пора нам зійтись,
Вийди вийди голубочко; 2
А довго там небарись.

Я В А 2.

Клим і Степанка.

Степанка. Входить і съпіває

Ой іду я мій миленъкий,
І сама я виглядаю
Тебе голуби сивенъкий, 2
Бо щиро тя кохаю.

Повір же ми мій миленъкий,
Як своєму серденъку;
Що не могу без тебе житъ, 2
Так миї дуже тяженъко.

Разом. Пригорни ся ти до мене,
Коли справді мене любиш,
Щоб забуло ся серденъко; 2
Як до себе приголубить.

Клим. Ей Степаночко, моя ти голубочко, як я на тебе погляну, то мені аж моторошно стане, що і сказати не можу.

Степанка. Еге! А мені дуже до ладу, як ти біля мене єси.

Клим. Так щож этого, коли ти вже йдеш замуж за Телепеня. — Він, богатий! Гроший доволі нагорнув за борошно крадене в винокурні. Будеш панею Телепенихою. — Винокурною.

Степанка. Ні, ні! Не май страху! Не піду я за того старуха Телепеня!

Клим. Ох, не вірю, бо я добре знаю дівчат. Вони люблять женихів богатих, а ще як матері піддасть чарочку, то таке підеш за него. А у мене нема нічого, як бачиш весь тутъ.

Степанка. Крісъ слези. Та що се, тобі Климцю прийшло до голови? Ти мене тим лише до сліз доводиш? Закриває руками очи.

Клим. Обнимає її О, дорога Степаночко, перестань, не хочу я тебе до сліз деводити, але — тутъ серце інакше толкує. А тепер нічо більше, тільки послухай.

Сыпів. Ч. 2.

Повір же сердепъко як козакови,
Що я ще досі не зіав любови;

Тепер же полюбив тебе на віки 2
Другої не буду кохати дівки.

Ох Степаночко ти не жури ся
Тутъ з моим серденьком розвесели ся,
Щиро і вірно тебе кохаю, 2
Бо тільки щастя тобі бажаю.

Степанка.

О то козаченъко якого треба,
Десь Бог післав мені его з неба;
Я буду любити его душою, 2
Він буде вік жити от тутъ зі мною.

Не хочу магнатів бо они пишні,
Не хочу палатів бо они злишні,
В бідній хатині хоч і убого, 2
В щастю і любви будем жить много.

Разом. Сказати не можна як серцю мило,
Ох мое серденько вжей полюбило,
Любимось серденько як голубята, 2
Будемо щасливі хоч бідна хата.

Додай нам сили о Боже миць,
Любитись вірненъко ти милостивий,
Будем любитись будем щасливі, 2
Буде мир і згода внашій хатині.

Степанка. А тепер побіжу я у комору, та наберу конопель, і буду терти, щоб мати не підстерегла що ми ось тутъ зійшли ся.

Клим. А я піду до сусідів... Степанко, моя ти голубочко, ануж поцілуймо ся ще раз!

Степанка. Е, ні, не можна тепер! Ти би за дужи розласив ся. Краще нехай після весіля.

Клим. Ну то бувай здорована. А опісля можна прийти?

Степанка. Як матери не буде, то приходи, а

як буде дома то і носа не показуй.

Клим. Ну, гаразд Степаночко, я небавком верну. Виходить.

Я В А 3.

Степанка сама.

Степанка. Як він біля мене, то мені так весело, так мило, що аж любо згадати. Абож то і чепурний козачок, мов той орлик сизокрилий. Та хотяй убогий, то я еге цілою душою полюбила. — Тільки незнаю чи і він мене також так само?.. Він прирікав, тай мабуть не змінить приреченя. О, не дай Господи, щоб він відвернувсь від мене, бо тоді прийшлоб ся мені певно, за того бузовіра винокурника Телепеня, вийти замуж. Але він щось дуже коло матери звивається, мов несамовитий. З усьміхом. А може він маму любить, тай хоче на мамі женити ся? — Як так, то гаразд! А колиб до мене привязував ся, то скажу остро, що ні, і вже буде по всьому. Сыпіває.

Сыпів Ч. 3.

Скажи мені правду мій мильний козаче,
Що дійти серцю як серце болить?

Як тяжко застогне як гірко заплаче? 2
І в тяжкій неволі воно защемить.

Е, пій скажеж мовчки: скосивши билину
Хоч рано і вечер водою полій,
Не зазеленіє, --- кохай сиротину, 2
А матери й батька небачити їй.

Як горе, мов терень, вею душу поколе,
Коли відциуралоєс від тебе усе,
І ти, мов сухес перекотиле, 2
Не знаєш где тебе вітер понесе?

От так і на сьвіті: хто рано почує,
Як серце застогне, як серце зітхне,
Той рано заплаче... А доля шуткує— 2
Поманить, поманить, тай геть полине.

Відходить.

Я В А 4.

Телепень. (Входячи зачепивши погою за ногу паде.

Тофу, тофу! Трохи з ніг не збивсь. — От бузовір проклятий, вибрикує як той бугай... А, се він певно від Степанки такого стричака дав. Певно єму стара Губиха добре доперчила. Нюхає табаку. О, то бісова баба, з нею і сам чорт не потрафить, тікъки я мушу з нею потрафити... Я їй підморгну, та горілочкою і винцем почастую, а тоді вона зробить все як з шовком. А до дівчат то мені вже не першина, знаю добре підкохуватись. Го, го! Таким козуррем підійду, що тільки губи облизує. Я вже і жонатий був, ей Богу правда. — Ну, і жіночка ж у мене була, другої такої і на цілім сьвіті не найдеш, нї, нї, такої нема нігде. Кажу вам, бувало, як пічне нераз зі мною жартувати, то зараз тікає на огорod, а я за нею, вона у солому, а я за нею, вона на піч, а я за... е нї, на піч я не лазив. А то бувало куди вона туди і я. по хвили. А тепер знов чоловік хотів би женити ся на Степанці, так щось вона, не дуже тес, а все задивляє ся на того Голяка Кліма. Але я его відлучу відси, а Степанка таке мусить бути моєю. Чому вона не виходить?

Сыпів Ч. 4.

Чи у полі чи у лісі, в думках стою мов в ріці,
Чи буде мій Боже милий, Степаночка моєю.

Ой Губихо буде лихо, сли дочка не буде моя
Обірву я тобі коєи, сли віддаж ю за Кліма.

Ой сьвіте ясний прекрасний, як на тобі тяжко житъ,
Ой ще тяжше миї старому, молоденцьку полюбить.

Ой зійди ясний місяцю, як млинове коло,
Вийди серце вийди рибко, та промов миї хоч слово.

Ох, ох, ох!.. Деж се вона, що єї не видко!
Певно дома нема, бо як би була, то вже мусілаб
почути мене, як я тутъ висъпівую та виглядаю. А
старої певно нема також. Піду покищо приготовлюсь.
Відходить.

Я В А 5.

Губиха. Сыпіває за кулісами поволи виходячи на сцену.

Сыпів Ч. 5.

І шумить і гуде, дрібен дощик іде,
А хтож мене молодую, до домоньку заведе. 2

Розпізнав ся козак на солодкім меду:
Гуляй гуляй чорнобрива, я тя домів заведу. 2

Поведеш ти мене, ой прошу я тебе,
Бо я мужа вже не маю, то не буде бить мене. 2

І шумить і гуде, скрипка грає бає гуде:
Козак мовчить а веъо знає, казак домів поведе. 2

По пісни пе з фляшкі яку зі собою пеє. Нехай хто що
хоче говоритъ, а я горівки не перестану пити. (пє)
Тільки ніяк не розберу, чи се Перцівка, (пє) чи Кол-
ганівка, (пє) чи то може Житнівка, (пє). Е небого,
не пий по богато, а так по трошки, і з повагою (пє)
Що воно таке що мені так спати хочеть ся, лягас.
Йди кумо здорована, та неупади як будеш через клад-
ку переходити. Засипляє.

Я В А 6.

Губиха і Степанка.

Степанка. От, вже і конопнії потерла. Клим обіцяє що пізнійше прийде, а его і доси нема.

Сьпів Ч. 6.

В кінци гребні пшумлять верби, що я насадила;
Нема моого козаченъка, що я полюбила. 2

Ой не має козаченъка,— поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько, на другу весну. 2

Росла росла дівчинонька, Тай на порі стала;
Ждала, ждала козаченъка, тай плакати стала. 2

Ой не плачте карі очи, така вапна доля;
Полюбила козаченъка, при місяці стоя. 2

Зелененъкі огірочки, жовтенъкі цвіточки,
Нема моого козаченъка, плачуть карі очи. 2

А тепер піду пошукати матери. виходячи зачепилася о маму погою. Еге, та вона осьдечка! Мамо, мамо!

Губиха. Цить, цить голубочку малесенькій, раз я тебе переповю.

Степанка. Та що се ви говорите? Тутъ нема ніякої дитини. Вставайте, бо небавком поприходять на вечерницї!

Губиха. Та, які там черницї в осени!

Степанка. Та нї, мамо! Я кажу що дівчата поприходять на вечерницї!

Губиха. А се ти Степанко. Піднявшиє троха і плаче.
Ой, біdnаж моя дитиночка, біdна!

Степанка. Та чого ви мамо так розплакались?

Губиха. Якжеж менї не плакати, коли менї приснив ся мій покійний Гаврилко!

Степанка. Е, мамо, таж батько Бог знає коли помер, а ви доси за ним жалуєте.

Губиха. А чом жеж мені не жалувати, коли я мого покійного так любила. А як я ішла за ним, то ревіла як та скотина. — Як би ти мене побачила дівкою, от якою я була, нехай всі дівчата тепер поховають ся. Ти мене дівкою небачила?

Степанка. Та годі вам мамо, ходім відсі бі Телепень іде сюди.

Я В А 7.

Тії і Телепень.

Телепень. О, і Степанка тутъ, і мати з нею, от ми зними і побалакаємо. До Губихи. Доброго здоров'я пані-матко Губихо! О чім трахтуєте? Прийміть і мене до своєї компанії, може я вам скажу де що цікавого та мудрого.

Губиха. Просимо, просимо близше. А що таке цікаве скажеж голубчику.

Телепень. От бачити пані-матко, я собі уподобав вашу Степанку, і хотів бим на ній женити ся, тільки вона чогось на мене не дуже дивить ся, а поглядає все на того бузовіра Кліма Голяка. Вона за мною, була б щасливою, була б винокурною, панею Телепенівною.

Губиха. Подиви ся серденъко на него.

Степанка. Щоб очи попухли.

Телепень. Степаночко, чого ти так брикаєш.

Губиха. Бачиш що дурна, не знає свого щастя.

Телепень. жартуючи. Та бо годі не пустуй, дайже
хоч ручен'ку подержати.

Губиха. Та бо не кази ся, дай єму.

Степанка. Кажу вам що і слухати не хочу.

Телепень.

Сыпів Ч. 7.

О колиб ти тоє знала, як я люблю тебе дуже.
Тоб ти мене нецуралаєш, і не булоб ти байдуже. 2

Степанка.

О колиб ви тоє знали, як від вас вино воняє,
Очи блищає як огницї, а з губи вам аж парус. 2

Так, добродію. Ідіть собі та шукайте других
коли хочете, а про ласки вибачайте, я незнаюсь на
них. Ось пійдіть лише в село, а в селі дівчат бо-
гато, вибирайте котру з них, та посилайте старо-
стів, бо чомже ви не жених?

Телепень.

Сыпів Ч. 8.

Тутъ въ сердцѣ мовъ въ винокурнѣ,
Підъ казономъ огонь горицъ;
Ти понизила мене въ дурнї, 2
А я не можу говоритьъ.

Здаєтъ ся що все пропало,
Серце племитъ, та болитьъ;
Удушу ся въ винокурнї, 2
І не буду більше житъ.

Я повішує на гиляцї,
Що росте у тім садї;
Въ винокурнї не ведеть ся, 2
Нема пощо житъ менї.

Степаночко, не сердь мене, а то возьму та піду геть! хочевідходити.

Степанка. Йди на зломану голову!

Телепень. Га! Ти мене кличеш?

Степанка. Ні не кличу!

Телепень. Ой не дрочись, Степанко! А то як дожену, піймаю, обійму і поцілую.

Степанка. Куди тобі поганому! Вибігає а Телепень за нею.

Губиха. Степанко, Степанко! Вернись! Навіженна. Здуріла дівка чи що. Не хоче за Телепеня. Степанко!

Я В А 8.

Губиха і Степанка.

Степанка. Бач, який скорий з дівчатами цілуватись. Накрав в винокурні борошна, та чванить ся що богатий.

Губиха. Прикуси язика коли свербить дуже!

Степанка. Що правда то не гріх!

Губиха. Ох, не кажи мені про гріхи, бо я знов розреву ся.

Степанка. А я, вам кажу, що коли ви мене не віддасьте за Клима, то я собі жите вкорочу!

Губиха. Отже, уперла ся мов мала дитина. Скажи но ти мені, чи ти дуже уподобала собі Клима?

Степанка. А вжеж що дуже!

Губиха. А він хоче женитись?

Степанка. А тож що хоче!

Губиха. Хибаж він тобі казав?

Степанка. А тож що казав!

Губиха. Ну, коли так то добре. Нехай вас Бог благословить. — Але стрівай хтось йде сюди!

Я В А 9.

Ti самі і Клим.

Клим. От, і пані-матка тут! Здорові були пані-матко Губихо!

Губиха. Здоров був козаче!

Клим. А що пані-матко?

Губиха. Нічого. — А що ти скажеш доброго та нового?

Клим. А от що... Знаєте...

Губиха. Ні, не знаю!

Клим. Знаєте, я... дуже...

Губиха. Нетерпеливо. Та що таке дуже, говори скоро! Може часом пошарпались трохи?

Клим. Е, ні, таке не лучилось. От... я... вашу Степанку дуже собі уподобав!

Губиха. Так-що, що, уподобав?

Клим. Та і вона не відтого.

Губиха. Що, що, і вона не відтого?

Клим. Так отсе, я прийшов просити щоб ви єї віддали за мене.

Губиха. Щоби я єї віддала за тебе? задумується ся Ну щож робити, возьми єї собі коли така Божа воля. Нехай вас Бог благословить!

Клим. Дякую вам пані-матко за добре слово. А тепер я побіжу та закличу парубків та дівчат щоби збирали ся на вечерниці, та на наше сватанє.

Бувай здорова Степанко!

Степанка. Ходи здоров Климцю!

Губиха. Ветає. А я певно піду у хату йде.

Степанка. Та куди ж ви мамо, йдете? Хебаж то там наша хата?

Губиха. А деж моя хата?

Степанка. А ондечка ваша хата.

Губиха: А, дивись, дивись, куди вона перескочила. Тільки недавно була тут, а тепер аж ондечка.

Степанка. Ходім мамо у комору, то там відпічнете, заки позходять ся на вечерниці. (Відходять).

Я ВА 10.

Телепень входить.

Телепень. Тфу! От капостна дівка. Пігнав ся за нею щоб зловити тай поцілувати. І так гарно налагодив ся бігти, а вона як та коза скаче, а я за нею, тай за нею, куть-куть, куть-куть, аж ту десь не взялась свиня, та прямо мені під ноги, я думав що се Степаночка, тай і єї, смок! смок! Аж туть дивлюсь я, а се огидлива безрога мені в обіймах. Тфу! гадаю зобі. — Я так телепнувсь об землю що мало не забивсь, А то ще добре що земля була мягка, а то бувби геть пальтreta побив, а так то нічого, тільки троха в грязі виваляв ся, але я вже умив ся в калюжи, тай знов став козаком. От як би не свиня, то я поцілував би Степанку, і вона тоді булаб моя. Ну, та дармо, Але я єї таки поцілую, скорійше, ніж той Голяка Клим. Таке, що! що!? Винокур!? Але то таке не наймит, а що Телепень, то не Клим, єй Богу нї. — Ну, підуж я у хату, а там я єї саму

поцілую аж три рази. А мабуть вона смачно цілувється. О, як подумаю то аж мене оскома бере. пустивсь іти. Або я перше сковаюсь у сінях та підслушаю як вони мене там вихвалюють. Відходить.

Завіса.

ВІДСЛОНА 2.

Хата Губихи. Обетавина звичайна.

Я В А 1.

Степанка і Губиха.

Степанка. Входячи. Таж ви мамо казали щоб я йшла за Клима?

Губиха. Казала. Алеж ти любиш Телепеня!

Степанка. Та хтожби такого поганого любив, краще змоста та у воду. Оглядаєть ся. А дивіть ся мамо кілько гостей до нас йде, а і швець Луб зними.

Луб. За кулісами. А чи Губиха в дома?

Степанка. В дома, в дома, дядьку!

Луб. Входить, у него на плечах висить пара чобіт, в руках фляшка і чарка а під пахою закуска.

Я В А 2.

Тії і Луб,

Хто жив чи здоров нехай йде у хату, а що буде кажи свахо.

Губиха. Просимо гостей, просимо!

Луб. (Съпівас.)

Съпів Ч. 9.

Ой ви губи мої губи губинята,
Я вам губи мої любі пошив чоботята,
Горілочку злип хлип, а дратвою емик, емик, 2
Я вам губи мої любі пошив чоботята.

Пили горілочку пили пили наливали,
Ще і міт будемо пити коби лиш давали;
Горілочку злип, хлип, а дратвою емик, емик, 2
Я вам губи мої любі пошив чоботята.

Ой Губихо ой кумочко горілочку пиймо,
Напиймо ся кумосен'ко, тілько непопиймось,
Горілочку злип, хлип, а дратвою емик, емик, 2
Я вам губи мої любі пошив чоботята.

Ой Губихо Губосен'ко я вже наливаю,
Сли Губусен не буде пить то я геть втікаю,
Горілочку злип, хлип, а дратвою емик, емик, 2
Я вам губи мої любі пошив чоботята.

Я В А 3.

Ті, самі. Клим, парубки і дівчата в ходять.

Съпів Ч. 10.

Добрый вечер дівчино куди йдеш. 2
Скажи мені серден'ко де живеш. 2

Хебаж же я розуму не мала, 2
Шоб я тобі правдоньку сказала. 2

Ой, дівчино, дівчино, відчини, 2
Сама себі кривдоньки нероби, 2
Не жури ся дівчино не жури, 2
Тай до мого серден'ка пригорнись. 2

А як ми ся серден'ко поберем, 2
Свое горе серден'ко забудем. 2

Губиха. Климе, скажи лишень, що се все має
означати?

Клим. От собі викрикуємо зрадости, пані-мат-

ко, що ви дозволили мені себе звати тещею. А тому винокурники, Телепеньови, не уйде так насухо. О, він мусить відібрati за свої вибрики.

Губиха. А як він пожалується панови, то що тодi буде?

Клим. Панови? Таж пан єще висьмість ся з него. А в прочiм хай жалується ся і десятъом панам. Менi се байдуже.

Губиха. Слухай Климе. Кому вкрутить ся, а тобi змелe ся. Послухайте мене всi дорогi гостеньки. Нинька iдiть всi спати, а завтра у ранцi приходить на сватане. Як бачите, ми єще неприготовились до сватаня.

Клим. Та деж менi спати, коли Степаночка менi так в голову влiзла, що i сон мене не бере.

Сыпiв Ч. 11.

Клим і Степанка. (дует)

Спать менi не хочеть ся, і сон мене не бере.

Л хтож мене приголубить, молодую (го) до себе. 2

Нехай мене той голубить, хто серденьком мя любить.

Нехай мене той кахає, хто кохане в серцi має. 2

Спать пiдемо аж буде час, а тепер сypiваймо враз.

Хай нелюби зрозумiють, як сильно кохане в нае. 2

Губиха. Чуєш Климе. За таку красну пiсоньку, велю нарізати гусенят i каченят, щоб було чим гостий шанувати.

Клим. Дякую, панi-матко, дякую. А тепер коли панi-матка похвалили пiсоньку, то нуже хлопцi

і ви дівчата, підтягнім єще раз.

Сыпів. Ч. 12.

Клим, Степанка, Губиха і Луб. (Квартет.)

Туман яром котить ся, гулять хлопцям хочеть ся,
Гей тей, хлопцям не біда, гулять хлопцям хоче ся. 2

Покотив ся на лісі, дайте хлопцям ковбаси,

Гей тей хлопцям не біда, гулять хлопцям хоче ся. 2

Покотив ся тай нема, хай музика нам загра,

Гей тей хлопцям не біда, гулять хлопцям хоче ся. 2

(За кулісами чути стук.)

Я В А 4.

Тії і Телепень.

Телепень. Входячи обсипаний мукою. Якийсь там біс поставив горщок з мукою на помщі, а я якось зачепив ся, тай дивіть як присипало.

Клим. Тілько присипало? А може і пристукнуло?

Телепень. Га! Прист... А ви по що тутъ позла-
зили ся, Га!

Клим. Ми, поприходили на вечерницї.

Телепень. А може на сватанє?

Клим. Може і на сватанє, а тобі се певно не до смаку?

Телепень. До Губихи. І ти стара, зовсім збожево-
ліла? Та віддаєш свою дочку, за Клима?

Губиха. А щож я мала зробити?

Телепень. Таж ти казала, що віддаш її за мене?

Губиха. Казала. Але що я зними зроблю коли вони покохались, то нехай вже і сватають ся. Я їм росказати не можу. — Але, послухай мене пане Телепеню. Коли Степанка не хоче тебе, то хоч ти

і старий, і поганий, то сватай мене, я піду за тебе.

Телепень. Ах, ти стара відьмо, таж я тебе так провчу, що і своїх не пізнаєш.

Клим. Що? Показує кулак. А отсе бачив?

Телепень. Лягає скоро. Лежачого не бють.

Луб. Ха, ха, ха! Що ви пане Телепень, чи вже поклалися спати? Підносячи Телепеня. Я, гадаю, що се булоб найліпше. При однім заході, відправити хочби і двоє сватаня. А що ви на се пане Телепень?

Телепень. Яких то двоє сватаня. Як, хто і ским?

Луб. А хтожби. От так щоби не помішались старі з молодими, як то кажуть, горох з капустою, то се найліпше булоб, от так, як пані-матка Губиха казали.

Степанка. А вжеж що так булоб найліпше.

Телепень. Зрадостию. Щоби я сватав тебе?

Степанка. Ая, мене, завтра.

Луб. Та ні, не єї. Єї як бачимо сватає Клим. А ви пане Телепень, посватайте єї маму. То тоді ѹк раз допасуєтесь.

Губиха. Сватоньку, я сему дуже рада.

Телепень. Щоби я, сватав тебе? А се небу-
юб ганьбою для мене. Перше сватати ягідку, а о-
після старе дупло? Ні, ні, не хочу.

Клим. Ніхто тобі не накидає ся. От красше зро-
їши, як ванесеш ся з відси.

Телепень. Як бачу, ти також щось забогато-
їширикуєш. А може і ти голубчику виніс би ся з від-
си? Ти щось за богато мудруєш. Грізно. А того не
наєш, що я тутъ зачав скорше учащати як ти?

В сторону. Проклятий молокосос. Пожди, провчу я тебе!

Губиха. А коли Телепень так дуже сердить ся, то ходіть мої дітоньки нехай вас благословлю. А ви свате Луб, завяжіть їм ручники. Луб завязує Климо він ручник, а опіля і собі перевязує через плечі. Клим і Степанка підходять до Губихи і клякають.

Луб. Благослови дітий своїх щастем і здоровлем.

Губиха. Зводичи руки над ними. Нехай вас Бог благословить мої дітоньки, та свою ласкою осінить.

Луб. А я також їх поблагословлю. Благословлю вас на щастє і здоровлє, та желаю вам многих літ прожити в любві і згоді. А від ниньки за рік, прийти знов до вас, на гостину, та відвідіти вашого мальчика, Голяка.

Степанка. Встаючи з усіміхом. О так дяťку Луб, за вас, ми ніколи незабудемо.

Луб. А тепер дітоньки, засьпіваймо нашу улюблену пісоньку.

Сыпів Ч. 13.

Степанка, Губиха і Луб (терцет.)

Де згода в семействі де мир і тишіна,
Щасливі там люди блаженна сторона,
І Бог благословляє добра їм посилає, 2
І зними вік живе, і зними вік живе.

Луб. До Телепеня. А що пане Телепень, гаразд було? От, се собі і пара, що і на 10 верств не найдеде ліпшої.

Телепень. В задумі Нічого і казати. Хорошо.

Луб. А видите, не хотілисьте разом то тепер му сите ждати, аж поки яка вам не навинеть ся. Літа йдуть, чоловік старіє ся. От, у вас вже і волос сивіє, а хотілибисьте єще на ягідці женихатись. О, се

не гарно, єй Богу ні.

Губиха. Дайте єму спокій свате. Він ниньки мабуть недовиджує добре. А завтра, як він прочуяється, то певно буде жалувати.

Телепень. Що, що?! Прочуяєсь?! А се що має значити? Чиж Телепень вже так низько упав, що прямо насыміваетесь з нього. Пождіть, покажу я вам хто то є той Телепень.

Степанка. Не треба нічо показувати. Ми єго вже знаємо давно. Та знаємо також, як він потрафить звиватись у винокурні, та виносити борошно, а опісля хвалитись що богатий. Таке богатство не є щастем.

Телепень. Але лучше булабись зробила, як бісс була його посмакувала. А в него, показує на Кліма, будеш гірш наймички. Будеш горювати та працювати день і ніч, бо як в тебе, так і у него кишені порожні. А за мною булабись панею Телепенівною, бо в мене гроший до волі.

Степанка. Не хочу я такого панства, воно для мене злишне. Волю тяжше запрацювати, а за те смачнійше спожиткувати.

Клім. Чиж ти думаєш, що всі так уміють робити як ти? Потягати з винокурні борошно? Пожди голубчику, прискаржу я тебе вже раз панови. Бо ти щось забогато вже розпаношів ся.

Телепень. А ти бачив се? От лучше прикуси язика. А як ти сего не зробиш, то я тобі єго вкорочу. Ти прямо називаєш мене злодієм.. А того не знаєш, що сего не можна говорити? За се я тебе голубчику зажену у колоду, що і Божого съвіта не

побачиш. Тутъ є пан Луб, тай посьвідчать, що ти зовеш мене злодїєм.

Луб. О що тутъ ходило пане Телепень?

Телепень. А от сей парняга, прозвав мене злодїєм. Тож я єго за се позву до суду, нехай знає як насьміватись з мене. А вас пане Луб, прошу яко съвідка.

Луб. Вибачте пане Телепень, яле я, сего не чув. А з такого съвідка, хісна не будете мати. Що стого що я тутъ є, коли то в мене вже така врода, що я часом добре не дочуваю.

Телепень. О, то у вас така врода. Знаю, знаю. Передтим завсігди чулисъте, а тепер то вам позатикало? Грозячи. Пождіть, позатикаю я вам всім, так що вже ніколи не почуєте.

Луб. Пане Телепень. Прошу так дуже на мене не сердитись. Я вам в нічім не помішав. Кіньчіть дальше щосьте розпочали. Через мене, то сватай те хочби і саму царівню. Я вам дороги не заляжу. Та ще мушу вам звернути увагу, що ви в нас чоловік і письменний, і богатий, а так даєте себе виставляти на посьміховище. О, се не гарно, єй Багуні. — Колиб так, приміром, я був у вашій шкірі, то я би всім тим показав, як они съміють насьмівати ся з пана Телепеня, який то з панами має до діла, а не з простими хазяями. Го, го! Не одному скрутывбим вязи, що посмівби насьмівати ся з мене. А що до сватаня, то тоді пана Телепеня, пукаючи собі до грудий. ніхто не побачивби, щоби він, Телепень, сватав просту дівку. Бо чиш мало по містах є пишних

панночок, а ще за такого пана як ви, то в неодній попівні або писарівні, то аж шишки задрожать. Єй Богу правда... Але що і говорити, коли ви, сего не розумієте. Ви певно тілько съвіта бачите, що у винокурні. А по за нею, нічого. Шкода щосьте учені, розумієте ся на виробі вина, а де можнаб посватасти гарну панночку, то того ви не розумієте. От, лучше зробите пане Телепень, як підете троха відпочати, бо від надмірного думаня, у вашій голові може часом розум помішатись.

Телепень. Що? Помішалось? А щоб помішалось тобі в череві. Ти голубчику умієш всюди добре вимішати. От і тутъ, було дїло хороше, та як тебе чорти тутъ принесли, так від разу вимішалось всео. А навіть і стару Губиху потрафив есь вимішати. Грізно. О, пожди голубчику сивенький, помішаю я тебе так що і не опамятаєш ся.

Клим. А ти їм не грози, бо як я зачну тобі грозити, то аж тоді попамятаєш що Клим значить. Тепер маеш до вибору. Домів, або отсе! Показує кулак.

Телепень. Лягає скоро. Та чого ти Климе до мене причепив ся? Я вже більше не буду влазити тобі в дорогу. Роби щось почав. Підносить ся. А Степанку, я і не думав сватати. Бери єї собі, і з руками, і з ногами, і всіми знаряддами. Благаючи. Тільки ти вже по милости, не кажи панови що я борошно потягав з винокурні.

Клим. Добре, добре, не скажу. Тільки придержуєш ся того, що говориш. Памятай!

Телепень. Даю слово гонору, що буду придержуватись того щом говорив. А тепер я вже буду

відходити. Та дай вам Боже доброго здоровля. Прашавайте! Хоче відходити, опісля задержує єте Губиха.

Губиха. Зачекай голубчику. Небавком розійдемся всі. А заким розійдемось, то перше засьпіваєм, затанцюєм, тай одгуляєм сватанє. Ану Степанко, зачинай.

Съпів Ч. 14.

Степанка. Пішла мати на село,
З гречки муки добуватъ,
З гречки муки добуватъ,
Греченики учинять.

(Квартет) Гоп мої греченики, гоп мої мілі, 2
 Гоп ви мої греченики, не скоро посніти.

Клим. З керпиченьки воду брала .
 Греченики учинять,
 Греченики учинять.
 Своїх дітей годуватъ.
 Гоп мої і т. д.

Луб. Ліз швець по драбині.
 Тай упав меже свині,
 Свиня єму в ухо піпче,
 Як ся маєш пане півче.
 Гоп мої і т. д.

Губиха. Сидить москаль на стерни,
 Сорочку лагає,
 Стерня его дуже коле,
 А він стерню лає.
 Гоп мої і т. д.

Телепень. Ой ішов я через село,
 Та ми було стидно,
 Ніс я қурку під пахою,
 Хвостик було видно,
 Гоп мої і т. д.

Опісля ганиці.

Завіса.

Партитуру до цих пісень, замовляти лінне у видавця.

Основано 1909.

Перший Український Заклад Фотографічний

Виготовляє всео в ходяче в склад фотографічної штуки.

Портрети наших великих людей.

Т. Шевченка, І. Франка, М. Шашкевича, І. Котляревського, Козацьких гетьманів і інших, виготовляється старанно і лише на замовлення.

Переписні Картки до набуття.

Т. Шевченка - - за 6 золт.

М. Шашкевича - -

А. Коцка - -

16 Козацьких Гетьманів

Друкарня.

Виготовляє чисто і старанно. Тікити, відозви, програми, статути, коверти для парохій на Різдво і Великдень, листовий папір, вивіски товстими буквами, і т. п.

Замовляти у І. Ганяка, 613 Carson St., S. S., Pittsburgh, Pa.